

FIETSCLUB LEDIG ERF

RALLYE DES
TRAPPISTES

ALLGÄU
RUNDFAHRT

DE ACHT
VAN ZELEM

CIRCUIT
DES
CIMES
ARDENNAISES

LA THUDINIENNE

ARDENSE
PIJL

LA MERVEILLEUSE

TANNHEIMERTAL
RAD-MARATHON

fietsers

waaier

lente
2012

en

rijders

klim

voor

In dit nummer:

Opening een verrassing?

Spin-tragiek

Bordjesjagen

Schaatsen of fietsen?

Elke maand weer tochten

Oh Diana!

Buch Besprechung

Interview 'partner van'

Van den Clubhistorie

Roddels en ergernissen

Plan je seizoen (kalender)

Roubaix roept!

En nog veel

meer ...

meer ...

meer ...

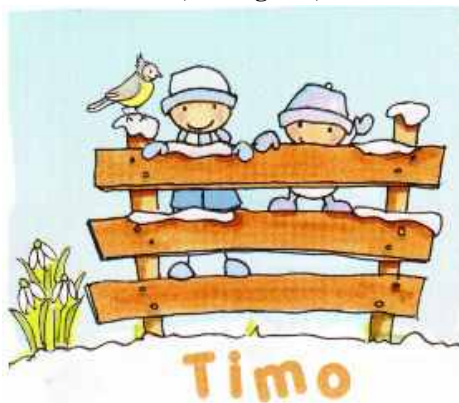
Stoere Teutonenvrouw

Kinderdijk Molentocht

Timo, 7-1-2012
geproduceerd door
Robert Knol en Astrid Leeuw
maten&gewichten:
12.15 uur, 3720 gram, 50 cm

Herkennen van fietsonderdelen

De Teutonia model XLIV

Nr. 101 a-l: moeren

VOORJAARSNUMMER 2012

Clubblad van de Fietsclub Ledig Erf

Jaargang 18, Nummer 1

Bulletin voorjaar 2012: inhoud en colofon.....	3
Redactioneel; rectificatie	4
Opening Fietsseizoen	5
Jeuk, Tell-Sell en geen ernstig gesprek	6
Avonturen van een bordjesjager (2)	8
Tocht van de Maand 2012	11
Bloed, zweet en Ozon	12
Jan's ergernissen	14
Champion wint Omloop	15
Interview: Juf met brede schouders	16
Vrolijk landschap; De mooiste beweging of die ene week	18
Malafide bitterballen 2012	19
11-Stedenkoorts	20
Leren incasseren	22
Wielrennen voor vieze kapitalisten	24
Clubhistorie: Fietsclub Ledig Erf	26
De kassei roept weer!	28
Uitzending gemist?; Schurende schakels	29
Fietskalender 2012	30
Open Oog	31

colofon

Bestuur

Michiel Galama	06-21277653	voorzitter
Bert Coenen	030 - 2891110	penningmeester
Mini Kalivianakis	030 - 2891110	lid
vacature		lid

Ereleden

Ineke Galama
Frank Wester
Jacob van de Lagemaat
Peter Verhallen
Janine Mariën

Redactie: Patricia Breshamer, Otte Boom, Jan Builtjes

Website: www.ledigerf.net

Webmaster & adreswijzigingen: Henk v. Lingen, henk@vanlingen.net

Vertrek: iedere zondag om 13.00 uur, vanaf café Ledig Erf.

Contributie: 15,- euro per jaar, over te maken op gironummer 766950,

t.n.v. Fietsclub Ledig Erf te Utrecht of contant te betalen aan de penningmeester.

Bijdragen voor het clubblad naar: clubblad@ledigerf.net

Elektronische uitgave: www.ledigerf.net (clubbladen)

REDACTIONEEL

Het spinnen is altijd een goede graadmeter voor het komende seizoen. Je hebt mensen die altijd trouw komen, die zich vaak afmelden, soms heel kort tevoren, de smoezen: het is nu allemaal onderzocht. In de klamme kleedkamer maken de bosfietzers meteen hun afspraken voor de komende tocht (“ik doe maar de 100 ipv de 120 km.”), er worden dan sterke verhalen uitgewisseld over stoere schaatstochten en jawel een enkeling heeft het over marathons: m.i. een nogal omslachtige manier van voortbewegen: dat gesleep met dat trage lichaam. Maar goed ieder zijn/haar ding en het lopen schijnt veel endorfinen op te leveren. Altijd beter dan een winterseizoen ‘spinnen voor de cv’ natuurlijk.

Dat het spinnen dan wel eens lastiger gaat wanneer je een klapper op het ijs hebt gemaakt, lijkt alleen de spinleraar te deren: wij spinnen stug door op ons geheel eigen tempo. Heel anders dan in een peloton kan dat hier wel. In de spinzaal is er overeenkomstig het Ledig Erf heftige muziek. In het Ledig Erf komen er van die scherpe beats uit het muziekkastje, bij het spinnen is dit ‘ritmische muziek’. Of zgn. Teu-tonen. Rammstein dus. Die bij som-

migen plezier, bij anderen veel ergernis oplevert. Voor hen gaan we in mei zonder muziek het legendarische Teutonenland bezoeken bij een Tocht van de Maand. Wie weet staan daar nog naambordjes? Hoe mooi is daarna de après-spin: de eerste Vlaamse koersen worden becommentarieerd; je voelt gewoon de spanning van het komend seizoen. Maar ook spannend is de impasse van de te organiseren ‘rituelen’ bij de opening. Het enige dat nu bekend is, is de datum. En het bananengebakje natuurlijk (altijd die mooie snorrenfoto’s!); het gaat hier over nostalgie van de club! Ook is die nazit na het spinnen een welkome bron voor mijn roddelrubriek. Of ergernissen!

Tenslotte gingen we langs voor een interview. Schrijft een nog jong lid over zijn ontberingen tijdens zijn eerste Alpencol, ook op de Utrechtse wegen kan je bloed, zweet (en ozon) opdoen. Waar ben je dan als partner? ‘Klaartje van Robin’ vertelt. Intussen wordt er zondags al stevig ingefietst om straks op de openingsfoto met een strak lichaam te worden vastgelegd. En wordt er flink ingenomen trouwens. Mooie vooruitzichten voor een nieuw fietsseizoen: (d)it gaet oan! Otte

RECTIFICATIE

Ook de redactie begrijpt wel eens iets anders. We kregen de volgende melding n.a.v. het vorige clubblad, pagina 28. Daarom het volgende zinnetje.

“Ik zou het wel leuk vinden als er een zinnetje wordt opgenomen over de plaat-

sing van de verkeerde versie van mijn fotoverhaal. Wellicht kunnen we een pdf van het complete verhaal, met foto's, op de site zetten. Ik heb er toch aardig wat werk in gestopt en kreeg ook de nodige vragen naar aanleiding van de ruwe versie die er nu in stond!” Laurens

DATUM: 25 MAART 2012, TIJD: 12:00 UUR (!)

OPENING FIETSSEIZOEN

"Seizoensopening volledig vastgelopen" meldden de organisatoren ons tijdig.

Van onze verslaggever:

Alhoewel de datum van de opening van het nieuwe wielerseizoen vaststaat: 25 maart 2012 om 12:00 uur, is het programma nog lang niet rond. Het organiserend comité, Pluup, Jos en Chris, ligt hopeloos met zichzelf overhoop over de invulling van dit belangrijke uur. Na 6 wekelijkse vergaderingen tot ver in de late uurtjes, waren alleen de onderdelen 'bananengebakje' en 'woorden van de voorzitter' in het programma opgenomen. Maar verder ontbrak het deze B2-tjes aan elke vorm van inspiratie.

Zo bestaat er nog steeds een kans op de mededeling: 'It giet net oan'.

Inmiddels is er een LE-mediator aangesteld om de zaak vlot te trekken. Want zonder een culturele opening is het seizoen bij voorbaat al mislukt. De organisatoren melden: "We gaan ervan uit dat dat lukt. Kom dus maar voor de zekerheid."

De betreffende LE-mediator laat na massief aandringen aan de redactie weten dat de onderhandelingen muurvast zitten en dat de organisatoren de mediator onder druk hebben gezet om zelf als 'mystery-guest' op te treden. Komt dus allen op 25 maart naar de opening!

De redactie

**HET PROGRAMMA VAN DE OPENING BEGINT OM 12:00 UUR!!
DE OPENING = BEGIN ZOMERTIJD! DUS OP TIJD HET BED UIT!**

*Opening met of zonder cultuur?
Voor deze fietsen is het enige dat telt: niet blijven hangen!*

JEUK, TELL-SELL EN GEEN ERNSTIG GESPREK

Ook deze winter was het voor de niet-mountainbikers de periode om het nep-fietsen, ofwel spinnen te beoefenen, in de misplaatste veronderstelling dat deze therapie iets positiefs doet met je fietsgestel. Maar goed, een hele winter nauwelijks in contact zijn met je clubgenoten is wellicht nog erger.

Dus gaan Pluup en ik iedere woensdag trouw naar het spinnen. Met de auto, want echt fietsen in de winter is maar niks. Wie daarbij gokt op de coulance van de lokale verbalisanten om na 22.00 uur geen parkeerboete meer uit te schrijven, komt bedrogen uit. En zo was op een avond mijn contributie dit jaar ongewild verhoogd met 54 euro. Niet zeuren, ik heb het er graag voor over.

de bezoekers. Want de eerste winst van een bezoek aan de sportschool is de onvermijdelijke voetschimmel met een hardnekkige jeuk als symptoom. Waar zouden we zijn zonder Kruidvat?

Daarna, via het slapplopende waterkraantje met de kledingtas naar de opberghokjes die een beroep doen op het korte termijn geheugen: onthoud het nummer van het hokje en je pincode!

Een LE-spinningavond heeft het patroon waar Pavlov zijn vingers bij zou aflikken. In de altijd vochtige kleedkamer verdringen zich de dan al eveneens vochtige Ledigerfers onder 2 driftig roterende ventilatoren, die hun best doen om de geproduceerde schimmels en bacteriën maximaal en zo eerlijk mogelijk te verdelen onder

Dus zeker 6 cijfertjes. Voor wie dat teveel is, bijvoorbeeld voor parkeerwachten, kan zijn spullen meenemen het spinhok in. En dan begint het echte werk.

Onder leiding van onze inspirerende Joost, doen we gedisciplineerd onze oefeningen, waarvan de positie 'tegenwind' wel bijzondere associaties oproept als je

nog geen halve meter van je voorganger af zit. De ruimte is windstil, dus wanneer die tegenwind de kop op steekt is altijd een verrassing. Bovendien doet de airco zijn werk (althans...) en zit ik daarom ook liever vooraan.

Na afloop een zinloos bezoek aan de douche en dan gauw de kroeg in.

Bijzondere avonden waren er ook. Zoals de avond van Mr. Muscle, die via de video ons in nog geen uur over zowel de Télégraphe als de Galibier wist te loodsen. Nooit geweten dat ik dat in me had. 'Chop-chop; ziet er goed uit!' riep de geprogrammeerde instructeur.

Eikel! Je ziet ons niet eens! Hoe kun je nou weten of het er goed uitziet? Zeker na al die tegenwind. LE-publiek is geen Tell-Sell publiek. Wie denk je wel dat je voor je hebt?

So far, still so good. Maar dan: door de frisse vrieskou is de airco voor 2 weken uitgeschakeld. In plaats van algehele sluiting, besluit de sportschool in te zetten op het record CO2-inademen. Bij binnenkomst heeft de groep voor ons al het nodige werk gedaan. We starten in een

putlucht waar zelfs de sterkste 'tegenwind' onopgemerkt blijft. Het vocht druipt van de wanden en de spiegels en slaat neer op de CD, die nu alsmaar stottert en hapert, zodat onze Joost ten einde raad naar beneden gaat om zijn beklag te doen, zonder zijn zender en microfoon uit te zetten.

'Hij hapert constant..., doet het niet..., jullie hebben er meer verstand van...', waren onderdelen van zijn wanhopige verweer bij de bar. Het mocht niet baten. Wij bleven 'chop-chop' doorgaan en Pluup zei zelfs dat-ie lekker 'gefietst' had. Wat een overdosis CO2 al niet bij je teweeg brengt.

Het 'ernstige gesprek' met de sportschool waarop de redacteur van dit blad per e-mail aandrang, is er dan toch gekomen (volgens de plaatsvervangende coördinator moesten we niet zeuren). Van Jeroen mogen we een extra keer!

Het was een fantastische spinwinter!

Chris Bruijnes

AVONTUREN VAN EEN BORDJESJAGER (2)

In het leven van een bordjesjager speelt het toeval een grote rol. Wat je zoekt vind je niet altijd, en soms vind je dingen die je niet zoekt. Ik zocht straatnaambordjes van beroemde wielrenners, maar vond veel Ledig Ervers met een eigen straat. Die wil ik de lezer natuurlijk niet onthouden.

Het begon allemaal met de *Bart Luijtenweg*. Ik fietste nota bene met de man zelf door Zuid-Limburg, toen ik die zijweg spotte. Hij leek er niet erg van onder de indruk te zijn, maar toen ik er het volgende jaar langskwam was het bordje wel weg. Nu was daar alleen nog het *Bart Luijtenvoetpad*, daar had die klimgeit blijkbaar geen interesse voor. In de jaren daarna voeren mijn bordjestochten van Groningen tot Zeeland en soms zelfs over de grens. Het levert me wel aparte tochten op. Doordat ik mijn route laat bepalen door tamelijk willekeurige adressen en

door de stratenkennis van mijn GPS kom ik op de gekste plaatsen.

Om de hoek bij de *Bert Vinkstraat* in Nuth rijd ik lek. Blijk ik precies voor de deur te staan bij fietsenmaker Jan Harings. Dat scheelt weer pompen. “Bent u soms familie van de gebroeders Harings uit Scheulder, de oud-profrenners?” “Jazeker, dat zijn alle drie ooms van me.” Bijna was ik Bram van der Hulst vergeten, maar doordat hij samen met Bram de Vlieger de tijdrit domineert mag de *Brammendreef* natuurlijk niet ontbreken. Woont daar trouwens niet die andere tijdrijder, kleine Bas? In een krantenbericht lees ik toevallig over de *Bas Peetersdreef* in Overvecht, vlakbij z'n huis. Tot mijn verbazing blijkt Peeters in 1920 wereldkampioen sprint te zijn geweest. Zo leer je nog eens wat.

Nog meer toeval. Beukend tegen de wind op de Lekdijk bij Maurik zie ik links van de weg een helder blauw bordje *Dries*. Frank Dries reed ooit met de snelsten mee, maar is nu al weer jaren hoofdredacteur van *StraatNieuws*. In Amersfoort rijd ik een stukje mee met vrienden. Vijftig meter van hun huis is de *Henk Stellingwerfstraat*. Nooit gezien in de dertig jaar dat ik daar al kom. In een vreselijke nieuwbouwwijk van Spijkenisse ben ik op zoek naar het begin van het spoorlijnfietspad naar Hellevoetsluis. Een postbode brengt uitkomst: “Als je hier het *Jean-Paul Duprépad* uitrijdt wijst het zichzelf.”

Op weg van het *Rodrick de Munnikplein* naar de *Gemma Adelaarstraat* denk ik de *Henriëtte Talmalaan* mee te kunnen pikken, maar dat valt tegen. Bij de herinrichting van deze brede doorgangsweg in Tuinwijk heeft men voor het gemak de straatnaambordjes maar weggehaald. Pech voor Jet!

Ook de *Jacob van de Lage Maatsteeg* in de Betuwe krijg ik niet kado. Zelfs op detailkaarten is hij niet te vinden, maar uiteindelijk kan ik hem lokaliseren aan de hand van een stuk in de dorpskrant van

Tricht over onderduikers in WO II. Het bordje blijkt bij een andere illegale actie verdwenen te zijn, maar na kruisverhoor van de usual suspects tref ik het aan in een geitenstal in de Vogezen, heel wat fietskilometers verder.

Andere bordjes zijn dan weer veel makkelijker te scoren. Als je vanuit Eindhoven naar het zuidoosten fietst heb je de *Jolanda van Bergeijkwegen* en *Jos Smuldersstraten* voor het oprapen. Hetzelfde geldt voor de *Marco Beekhuizenwegen* rond de Posbank. Het mooiste bordje is misschien wel de *Loet*, kort en krachtig. Groot, blauw en glimmend staat het daar in de zomerzon. In Hoorn vind ik de *Luut Hoge Vest*. En niet door Google of toeval, maar opgediept van ergens ver achterin mijn geheugen, toen ik een keer rond de oude Zuyderzee aan het fietsen was.

Andere straten vind ik dan weer wel via Google Maps, zoals de *Peter Terpstraweg* op een tochtig bedrijventerrein in Leeuwarden en de *Tom Mulholland Drive* in Los Angeles. David Lynch maakte een broeierige film met die naam, dus daar moest wel een bordje van te vinden zijn. Ik geef toe dat ik er niet voor naar L.A. ben gefietst, maar het mocht

toch niet ontbreken. Vreemd genoeg duikt bij deze zoektocht ook de *Andy Duncan Drive* op. Nou, dan moet ik *Mini* ook maar blij maken. Met hulp van een wasserette-eigenaar aan de Wittevrouwenstraat flans ik een semi-authentiek Krentenzisch bordje in elkaar.

Soms zit het mee, soms zit het tegen. Als ik door de barre februarikou in Overschie bij de *Rob Ypenburgstraat* aankom, doet de accu van mijn camera het niet meer. Dus moet ik er een week later weer naartoe. Als beloning krijg ik er dan onderweg alsnog gratis de *Henriëtte Talmastraat* bij.

Op een mooie zondag ga ik een paar uur eerder van huis om in Druten de *Robert Knolstraat* te fotograferen. Ik heb het zo getimed dat ik daarna kan inpikken op het zondagse rondje. De eerste die ik op de Amerongseberg tegenkom is Robert zelf. Hij groet me vriendelijk, niet wetend dat ik zojuist zijn bordje heb vastgelegd. Gelooft het of niet, op weg van de *Wil-*

lem van Beersstrasse naar de *Ruud Rutten-singel* word ik in Venlo bijna klemgereden door een lesauto van Verkeersschool Ruud Rutten (“Reeds vijftig jaar de beste”).

Als ik me in een vreemde stad wil oriënteren valt het me vaak op dat kleine straatjes wel een naambord hebben, maar grote doorgaande wegen niet. De *Willemien Meibergdreef* in Amsterdam-Zuidoost is 150 meter breed, maar een bordje moet je er zoeken met een vergrootglas.

Zoals al eerder gezegd komen de mooiste dingen vaak totaal onverwacht. Afgelopen herfst fiets ik op een middag van het borstbeeld van Rik van Steenbergen in Arendonk naar dat van Stan Ockers in Borgerhout, als zich daar ineens de *Kapelaan Wannas Staslaan* aandient. Daar kan ik niet zomaar aan voorbijgaan. Dit is nog mooier dan de Loet.

Joost van Waert

NIEUWE KLASSIEKERS

TOCHT VAN DE MAAND 2012

In 2011 waren de Tochten van de Maand een succes. Op veler verzoek daarom dit jaar weer een reeks bekende en onbekende tochten waaraan iedereen, van ieder niveau (A, B of C) kan deelnemen. Er zijn weer drie tochten in Nederland: de traditionele Bollentocht in april, het rondje IJsselmeer in twee dagen in augustus en een afsluitende Brouwerijtocht in september (een traditie die aan haar tweede jeugd is begonnen). Daarnaast in mei, juni en juli twee tochten in de Belgische provincies Henegouwen en Limburg en een tocht rondom Tecklenburg, de Heimat van de beruchte Teutonen.

Volgens de Duitse Strassenschutzverordnung (DSV-231b) wordt de tocht in Tecklenburg uitsluitend met bijgaande Teutonen grootmeesters helm verreden

Het systeem blijft onveranderd. De tochtcoördinator organiseert de overnachtingen en het vervoer. Je hoeft je alleen maar op tijd aan te melden en te fietsen. Via de email zullen er herinneringen worden verstuurd en wellicht komt er ook extra informatie op de website. Hieronder de lijst met data, wat je moet doen als je meewilt en bij welke coördinator je je moet aanmelden.

Bij alle tochten kunnen verschillende afstanden gereden worden, meestal variërend van circa 80 t/m 160 km of meer. Alleen de bollentocht en het rondje IJsselmeer hebben een vaste afstand; daar is eventueel een combinatie van de fiets en trein te verzinnen als je niet de hele afstand wilt of kunt rijden.

We verwachten weer een enthousiaste deelname!

De Tocht van de Maand commissie

Zaterdag	22	april	De Bollentocht (start: Utrecht)
Zaterdag	19	mei	Tecklenburg Rundfahrt (start: Ibbenbühen)
Zaterdag	17	juni	La Viesilloise (start: Luttre, prov. Henegouwen)
Zaterdag	14	juli	Alden Biesen Classic (start Bilzen, prov. Limburg)
Weekend	18-19	aug.	Rondje IJsselmeer in twee dagen (start: Utrecht)
Zaterdag	15	sept.	Brouwerijtocht Blondines & Brunettes (start: Utrecht)

Wat moet je doen als je mee wilt?

- meld je minimaal twee weken van te voren aan bij de coördinator
- vermeld of je een auto ter beschikking hebt, hoeveel extra renners je kunt meenemen en hoe laat je kunt vertrekken
- laat weten of je gebruik wilt maken van de overnachting.

De coördinatoren zijn:

- Bollentocht: Joost van Waert
 - Tecklenburg Rundfahrt: Jan Bultjes
 - La Viesilloise: Otte Boom
 - Alden Biesen Classic: Jan Bultjes
 - Rondje IJsselmeer: Patricia Breshamer
 - Brouwerijtocht: Otte Boom
- Tip:** kijk voor je stempelkaart op de site!

WELGEMOED EN GEMOTIVEERD OP NAJAARSTRAINING BLOED, ZWEET EN OZON

Voor mij draait een wiel en hé, achter mij ook, identiek. In mijn handen houd ik een stuur. Nou zeg, ik zit weer eens op de racefiets.

Ik citeer uit een jeugdboek: “Links en rechts is er geen auto te zien.” (Kampioen Frank Geleyn, De Eenhoorn, Wielsbeke 2007, blz. 5) Maar voor mij snijdt een Volkswagenbus bewust de bocht af. Ik kijk de flapdrol achter het stuur recht in zijn zompige tronie. Omdat ik van de waarheid hou roep ik: “Lul!” en steek mijn middelvinger op. Ik hoop dat de chauffeur ontploft, of beter: “Dood door zelfontbranding.” (Kampioen blz. 27). Maar hij rijdt verder.

*Voor mij draait een wiel,
voor mij zwiëpt een wiel,
naar links en naar rechts.*

Hier wordt een val ingeluid.

Maar toch niets ernstigs hoop ik? Wel: een kapot splinternieuw handschoentje, gat in mijn broek en wat bloed. Gedreven door een onweerstaanbare behoefte besluit ik verder te gaan, onder een wijde grijze hemel, tussen lieve schaapjes, boertjes op oude tractoren en fruitboompjes.

Met mijn doorgaans zeer soepele spieren, mijn kuiten die bol staan als zeilen in een straffe wind, verder, een hersenschim ontvluchtend. Is het leven doorgaans synoniem aan tegenwind, en die dan echt heel hard, nu gaat het mij voor de wind: voor mij rijdt eventjes een mevrouw, uit haars man's godsvruchtige gierput ontlocken, vaal en vet het stuk huid tussen haar gebloemde hemd en haar witte broek. Ze laat een scheet. Ik vat het niet te zwaar op; de natuur moet haar gang kunnen

gaan. “Trollen bestaan!” roep ik.

Ik ben een meester van de kleinste overgang, schakel een zwaarder verzet, sprint weg, want in het haar op mijn benen huist een droom. (Ik heb de prijs van het beste artikel in het clubblad van Fietsclub Ledig Erf niet gewonnen.)

Ik was aanwezig bij de ronde van Zeist: vier bochten, een stoeprandje in één daarvan, putdeksels. Ik was het publiek, teleurgesteld omdat het geen bekenden zag rijden. Het regende, het werd vroeg donker, en ach, de organisator in flabbende spijkerbroek en uniseks regenjas hield er ook al mee op; na dertig jaar moet iemand anders de ronde maar organiseren. In de hoop dat de gemeente een beetje wil bijspringen en het café op de hoek, zegt hij. Tot overmaat van ramp prikt iemand met zijn paraplu in de nek van de vrouw van de afscheidnemende, de man met de grootste eer en dat straalt op zijn vrouw af. Miep wordt boos. De prikken/de duivel, een man van een jaar of 45, is terecht de nederigheid zelve. Maar wie denkt hij wel dat hij is?

De hersenschim van de nummer drie in de uitslag, Levi Heimans: de Olympische spelen. Levi Heimans draagt een baard. Levi Heimans lijkt op Blaudzun met zijn gitaar. Een verveelde zigeuner, of Kabouter Plop. Rien Poortvliet tekende ook kaboutertietjes. Als ik het goed heb in *De*

Middelvinger Th.D.

Levi Heimans (met snot) een neuslengte voor oproep der kabouters, maar het kan ook anders zijn.

Nu breekt de zon door. En omdat de natuur in Nederland haar gang niet kan gaan, er hier niets dan gras is, ga ik uit pure armoe dingen zien die er niet zijn: nog een wedstrijd uit het verleden. Nochtans staat er 38 km/u op de teller.

Een eenzame renner van de Volharding houdt zich schuil onder een gebouw naast stadion Galgenwaard. Over tien minuten start de Ronde van Midden-Nederland en hij moet rijden. Alle andere renners bevinden zich op of rond het startpodium in de stromende regen. Onder hen: Thomas Dekker. Die zal niet winnen, weet ik nu al. Ik zet mijn geld op Stroetinga. Als de renners gestart zijn, fiets ik naar Doorn, waar het peloton over de heuvel van de Amersfoortseweg zeilt. Ik vlieg erachteraan. Wielrenners maken de mensen boos. Het zijn hinderlijke muggen, die je neer moet meppen. Dat denken de automobilisten die vijf minuten hebben moeten wachten en nu langs mij rijden. Ze laten ongeveer 30 centimeter van de weg vrij.

Bij de paaltjes op de Ruitenberg is de lijn van een bergsprint getrokken. Het is een mooie plek om even stil te staan, naast een soigneur van het Metec cycling team. Hij heeft een vrije dag en volgt de koers net als ik op de fiets. We zijn denk ik de enige twee vandaag. Het peloton moet remmen voor de paaltjes, maar niemand knalt er tegenaan. Ze dragen ook allemaal een helm. Ik sprint met de soigneur naar beneden, naar Amerongen, naar de rotonde. Daar staat Rodrick, die ergens tijdens het rondje Ledig Erf een lekke band gekregen heeft. Het peloton raast voorbij, Thomas Dekker hangt aan de staart, en Rodrick, de soigneur en ik, wij gaan ook verder richting dijk, want het clubje A-rijders, zich voorbereidend op de hel die hen na hun leven wacht, altijd maar hetzelfde rondje, zal er zo wel aankomen. Het regent, het waait, het gaat langzaam. Het regent, het waait, de jongens halen ons in. Het waait, ik moet lossen. Maar op de Maliebaan wint Stroetinga, finisht de renner van de Volharding ergens midden in het peloton en eet ik patat.

Boven op de Amerongse Berg word ik weer wakker. Mijn benen zijn stijf geworden, er stroomt ook veel bloed uit, nu. En als ik voorbij Amerongen ben, moet ik terug. Morgen moet ik weer vroeg opstaan en in de boekhandel bloedeloze handlangers van multinationals gehoorzamen. De hersenschimmen. Zij kopen doorgaans geen leuke wielboekjes, of poëzie van Diana Ozon, maar wel gedrukt geneuzel voor managers. Ik trek een sprintje. Mijn been doet zeer, ik heb wind tegen. Omdat alles zo lang duurt, ontstaat in mijn hoofd een bucolisch gedicht: (z.o.z.)

Een eenzame fietsers zingt blij:
 Een gat in de Ozonlaag kan er ook nog wel bij,
 Want wij in de 21e eeuw hebben wind tegen.
 Het was beter als alle doden hadden gezwegen,
 Maar zij praten alleen maar,
 Dag in, dag uit
 leggen daarbij snelwegen aan
 En maaien het gras,
 Roken hasj,
 Zodat ze verdoofd in hun
 Vierwielige grafkisten gezeten,
 Niet hoeven te schrikken van
 Verwilderde grassprietjes,
 Onbetamelijk lang gegroeid,
 Zoals het haar op mijn benen.

Oh Diana!

En ik ben nu snel op weg,
 Zij het niet op een snelweg,
 Of is het betonpad meer dan dat
 Haar naam zegt?
 Een weg van betonplaten,
 Handig voor agrariërs,
 En die hebben schijt aan alles,

Maar niet aan stront,
 Want daarmee kun je een handeltje drijven,
 Wat nu op mijn shirtje vliegt:
 Flaminia, Italiaans sanitair.
 De comebackploeg van Ricco.
 Het zaakje stinkt.

Waarom gieten we de hele aarde niet in beton?
 Leve het CDA!
 Leve de VVD!
 We maken er een grote grafombe van,
 Niemand die er nog in, uit, of af kan,
 Een laatste parkeergarage,
 Nabij het centrum van ons Zonnestelsel.

Ik dwaal af.
 En toch arriveer ik blij in het afvoerputje voor
 Utrechts overschot:
 Lunetten. Thuis.
 Om mij weer in bed te begraven.
 Het regent, ik ruik ozon,
 Ik droom snel weg.

Joeri

JAN'S ERGERNISSEN

Op 5: Via internet 9 maanden van te voren verplicht inschrijven voor tochten.

Op 3: Buien op de buienrader en dan schijnt tussen 13:00 en 16:00 uur gewoon de zon.

Bij de foto:
 Samen met een
 secundant zich
 verneukelen over
 ergernissen.

Op 2: Klassieke tochten die worden ingekort om ze 'intenser' te maken.

Op 4: A's die bij de B's op kop sleuren omdat ze 'vandaag slechte benen hebben'.

Op 1: Het verdwijnen van prachtige wielroutes door rotondes, stoplichten, verkeersobstakels en verplichte smalle fietspaden.

CHAMPION WINT OMLOOP

Dat was een hilarisch artikel over Elli, Lelli en Belli in het vorige clubblad. Al maanden loop ik rond met het plan om een stukje te schrijven over renners met een goede naam, maait die Bultjes me daar bijna het gras voor de voeten weg. Gelukkig kent mijn verzameling een andere invalshoek.

Een wielrenner die zijn sport serieus neemt zorgt ervoor dat hij een naam heeft die klinkt! Heet je Piet de Plakkert, dan hoef je niet eens een licentie aan te vragen. Het beste is nog om het bij je geboorte al te regelen. Eddy Mazzoleni is vernoemd naar Merckx, zoiets geeft moraal. Pa & ma Wielinga waren goed op weg, maar verknalden het door hun zoon Remmert te noemen. Museeuw noemde zijn zootje Gianni. “Is dat van Bugno?” vroeg een verslaggever. “Zijt ge zot”, antwoorde de leeuw boos, “’t is er ene van mij!”

In opklimmende reeks gaan onze complimenten uit naar Marco Velo, Egbert Koersen, Peter Winnen en de Franse kampioen Dimitri Champion; die mannen draaien er niet omheen wat ze willen. Ook Steven Van Vooren heeft de juiste mentaliteit, hoewel de commentator in Parijs - Brussel 2011 opmerkte: “Van Vooren heeft lek van achteren.”

In de bergetappes zetten wij ons geld op Jan Boven, Dimitri De Vlieger en

Mitchell dockert over de kasseien

Zie Peter winnen!

Olympisch kampioen Jiri Daler, voor de kermiskoersen rekenen wij op Geert Omloop (en anders op Wim, Rik of Marcel Omloop). Ben Swift is inderdaad een goede sprinter geworden en ook Guido Bontempi hield er in de laatste kilometer altijd een goed tempo in. Mitchell Docker reed vorig jaar in de kopgroep over de kasseien van Parijs-Roubaix, Giovanni Corrieri (ex-fietskoerier?) is een Italiaanse profrenner uit de tijd van Coppi en ik kan me niet herinneren dat ik de Tsjech Vladimir Sadlo ooit en danseuse heb zien rijden.

Dichter bij huis branden wij een kaarsje voor Thijs van Amerongen en denken we er nog eens aan hoe Amersfoort zich in de Eneco Tour van 2009 onder leiding van burgemeester Albertine van Vliet-Kuiper als wielersstad wilde profileren. VRT-commentator Karl Vannieuwerke merkte droogjes op: “Met zo’n naam gaat dat zeker lukken.” Joost van Waert

JUF MET BREDE SCHOULDERS

De fietsambities van Robin Fillerup zijn door zijn ongeluk zeven jaar geleden flink afgenomen. De afgelopen jaren is hij diverse malen geopereerd, waarna fietsen pas weer mogelijk was na lange revalidatie. Inmiddels is Robin ‘uitbehandeld’ en is er geen sprake meer van operaties en herstelperiodes.

De laatste operatie van twee jaar geleden heeft wel vermindering van de pijn opgeleverd, maar Robin heeft toch nog steeds last van chronische pijn. Vanavond spreken we Klaartje Kuitenbrouwer, partner van Robin met de vraag: hoe is het leven met een ‘zo’n constant revaliderende Ledigerfer’?

Wie is Klaasje?

Klaasje is docente beeldende vorming bij het Bonifatius College (Boni). Ze is deel van een tweeling Klaas en Klaartje, de namen staan in een gedicht van Paul van Ostayen (Vrolijk Landschap, (...) Klaas en Klaartje, Klaar is Kees).

“Mijn eerste les over kunst kreeg ik van alternatieve docenten met baarden. We moesten kiezen tussen drie boeketten: een weelderige Biedermeier, een wanordelijk en een artistiek boeket. Iedereen koos voor het eerste, maar ik voor het laatste. Daar is de interesse voor de kunst gewekt. Ik kom uit een artistieke en onderwijsfamilie: mijn vader was conrector op het Boni; mijn moeder gaf Nederlands. Ik wilde ook wel wat met kinderen doen, maar wat? Eerst de PABO en toen de kunstacademie 1e graads. In het 4e jaar academie ging ik een jaar naar de Accademia di belle arti di Bologna. Het was een heerlijk ongebonden ‘ontdekkingsjaar’ voor mij. Ik werd vrijer en vond mijn artistieke vorm. Bijvoorbeeld de ontdekking dat (en hoe) je beelden kunt omzetten in vormen. Toen koos ik voor docent ipv beeldend kunstenaar. Ik vind

het zo mooi om kunst aan kinderen uit te leggen zodat er een lampje gaat branden. Ik verzin graag nieuwe opdrachten en probeer de kinderen het mooie en bijzondere te laten zien. Toen ik mijn eerste les (op mijn vroegere school) ging geven, ontdekte ik hetzelfde lesmateriaal dat ik had gehad: verschrikkelijk.” Ze laat ons haar lesmateriaal zien over het surrealisme. Aan de wand haar prachtige schilderij: een kleurrijk Italiaans stadslandschap en haar Utrechtse studentenkamer: de tweespalt tussen de basis in Nederland en het losse van Italië, legt ze ons uit.

Klaartje Kuitenbrouwer vertelt

Wat doe je aan sport?

“Ik fiets wel elke dag naar school maar zou wat meer aan sport moeten doen. Bijvoorbeeld hardlopen: laatst kreeg ik hardloopschoenen met moederdag ... Wel doe ik op de sportschool aan Pilatus: een combinatie van dynamische krachtraining en yoga achtige balansoefeningen, speciaal gericht op de romp. Lekker een uurtje uitsloven.”

Hoe ken je het Ledig Erf?

“Vroeger kwam ik er wel. De sfeer is wel veranderd, maar het is toch ‘eigen’ gebleven. Nu kom ik er voor de borrel met de collega’s.”

Samenleven met een Ledigerfer

“Ik leerde Robin voor Bologna kennen: een ontzettende bink hè. Vóór zijn ongeluk fietste hij heel vaak, ook veel ’s avonds. Het was een beetje dubbel: fijn dat ie zo zoveel plezier had in fietsen maar soms was hij wel lang weg. Soms was ik wel bang: komt hij ’s avonds wel (heel)

terug? Na zijn ongeluk zat hij veel thuis en had hij heel veel pijn. Dat gaf angst, frustratie en zorg. Het is een nare herinnering, maar we zijn beiden doorzetters en hebben steeds gekeken hoe het verder moest. Overleven en doorzetten.

Hij heeft veel zelf gedaan. Ik kon hem steunen door hem op de been te houden en het gezin draaiende houden. Nu krijgt hij begeleiding om met de nog altijd chronische pijn om te kunnen gaan.

Ik heb altijd veel steun van mijn collega’s gehad. Robin was en is daar ook bekend bij het ‘Boni-fietsclubje’ De grote Molen. De wil bij Robin om weer te gaan fietsen was heel sterk. Hij fietst veel en hij is weer aan het werk.”

Wat mogen we eigenlijk niet weten van Robin?

“Hij doet er wel heel erg veel voor om zo slank te blijven.“

Toen fietsten we nog in Frankrijk

Wat zou je nog graag willen doen?

Hier spitsen Robin en dochter Cato (13) in de voorkamer hun oren (broertje Jonas van 10 is boven). “Een rondreis door Griekenland met zijn vieren. Laatst zijn we met het gezin naar Parijs geweest. Ik heb ze overal naartoe gesleurd, Le Sacré Coeur in, La Madeleine uit: een echte juf! Nu het wat beter gaat en na lange tijd zoveel zorgen, zou ik misschien nog wel eens een reis willen maken: zorgeloos zijn, geen verantwoordelijkheden, zoals in Bologna.”

Robin met dochter Cato op de bank

Robin komt erbij staan en samen bekijken ze de foto's van hun eerdere actieve vakanties. “Kijk daar fiets ik in Frankrijk (nog zonder kinderen) en daar kijken we aan de kant naar de Tourrenners.”

Wie is de volgende geïnterviewde?

“Ik ben benieuwd hoe het nu met Christa gaat. Zij is natuurlijk zelf Ledigerfster, maar ook ‘partner van’.”

We proosten op Robin en Klaartje (natuurlijk is er Grolsch!) en bedanken haar voor haar openhartigheid. Jan en Otte

VROLIK LANDSCHAP

Ochtend vroeg hemel klaar
er zijn aëro's van alle zijden

aëro en nog een aëro
lieve lieve aëro

puf puf
blauw

klaprozen in koren staan
er zijn nog zovele bloemen
blauwe vesten in de velden
en er is een rooie rok

rood op blauw en blauw op blauw
aëropuf aëropuf

Klaas en Klaartje

Klaas en Klaartje

Klaar is Kees

Paul van Ostaijen, “Nagelaten gedichten”

Ijsfiets
L.?

DE MOOIESTE BEWEGING OF DIE ENE WEEK

Ijsfiets
S.?

Wielrennen, fietsen,
draaien met je

benen. Prachtig. Het geeft voldoening.
Afzien, zweten, bergop. Een afdaling,
kort of lang, bomen flitsen voorbij.

Maar het blijft behelpen.

Er is een beweging, een sport, een
religie, die het fietsen doet verbleken.

Zwart ijs, sneeuwranden links en
rechts. Wind in de rug en vliegend over
de vlakte. Bukken voor een brug,
klunen over een dijkje en dan weer
wiegen, links, rechts, links, rechts.

Niets, maar dan ook niets tipt hier aan.

Wielrennen (of racefietsen) is een
schrle troost in de 51 weken wanneer
er geen natuurijs is. Laurens H.

MALAFIDE BITTERBALLEN 2012

Topspin, lamspin, bierpunten, aandeelpunten, bitterbalpunten. Onze spincoördinator Jeroen had het er druk mee. Jos is de bitterballenkoning.

	Basis				Factoren							Klassement						
	Aanmeldingen / Spinnen (in den beginne)	Onaangekondigde absentie (Oa)	Gecombineerde Spinbeurten (GS)	Korte termijn afzeggingen (Kta) (<72 uur)	Basispunten (B) (GS-0,25.Kta+B)	Oa correctie (V) (B-2,5.Oa=V)	Metabolische Sexecorrectie (S) M=1,25.V.F=V	Waarnemen Turven (1 punt per keer) (T)	Bikkelpunten (max=5) (BIK)	Wafjesacties (WAT) (1 punt per actie)	Commentaar op de leiding punten (of daar aan gelijkgestelde obstructie) (OBSTRUCT)	Snelheid van omkleeden (3=zer snel; -3 langzaamst); Eltjo 5 (gaat in korte broek naar huis) (CHANGE)	Cola en thee Klassement (COLA)	Bierpunten (BIER)	AANDEELPUNTEN=S+T+BIK+WAT+OBSTRU CT+CHANGE+COLA+BIER	BITTERBALPUNTEN	Schaal van 1 000 bitterballen	
Jos Smulders	17	17	0		17	17	21,25								36,25	63	6	1
Edwin Spapens	22	19	3		18,25	18,25	22,81								32,81	57	6	2
Bert Vink	21	19	2		18,5	18,5	23,13								29,13	51	5	3
Hans van Bohemen	22	20	2		19,5	19,5	24,38								29,38	51	5	4
Pluup Bataille	19	17	1		16,75	14,25	17,81								27,81	49	5	5
Jan Bultjes	18	16	2		15,5	15,5	19,38								26,38	46	5	6
Robert Crommentuyn	22	17	5		15,75	15,75	19,69								25,69	45	4	7
Gerco Meijer	21	18	3		17,25	17,25	21,56								24,56	43	4	8
Bram van der Hulst	15	14	1		13,75	13,75	17,19								23,19	41	4	9
Paul vd Nieuwenhuijzen	19	15	3		14,25	11,75	14,69								22,69	40	4	10
Ton van Schagen	16	14	2		13,5	13,5	16,88								22,88	40	4	11
Jan de Ruiter	16	16	0		16	16	20,00								22,00	39	4	12
Bart Luijten	23	15	8		13	13	16,25								20,25	36	4	13
Bert Coenen	17	14	3		13,25	13,25	16,58								20,58	36	4	14
Peter Verhallen	11	11	0		11	11	13,75								17,75	31	3	15
Janine Mariën	14	14	0		14	14	14,00								17,00	30	3	16
Jeroen Verdenius	16	14	2		13,5	13,5	16,88								15,88	28	3	17
Anton Kramer	19	14	4		13	10,5	13,13								15,13	27	3	18
Daan-willem van Buuren	22	13	9		10,75	10,75	13,44								15,44	27	3	19
Henk Leenaars	18	13	4		12	9,5	11,88								14,88	26	3	20
Hans Schuurman	21	2	13	6	11,5	8,5	8,13								14,13	25	2	21
Otte Boom	9	9	0		9	9	11,25								14,25	25	2	22
Chris Bruijnes	19	3	12	4	11	3,5	4,38								13,38	24	2	23
Rob Ypenburg	18	2	12	4	11	6	7,50								12,50	22	2	24
Marianne Floor	19	1	15	3	14,25	11,75	11,75								10,75	19	2	25
Mini Kalivianakis	16	1	12	3	11,25	8,75	8,75								10,75	19	2	26
Pieter van Vessema	5	5	0		5	5	6,25								6,25	15	1	27
Eltjo Keijer	22	8	14		4,5	4,5	5,63								7,63	14	1	28
Marten Fekkes	12	2	9	1	8,75	3,75	4,69								5,69	10	1	29
Luut van Hoogevest	2	2	0		2	2	2,50								4,50	8	1	30
Rob Posthouwer	2	2	0		2	2	2,50								4,50	8	1	31
Almar Bijlsma	16	2	8	6	6,5	1,5	1,88								3,88	7	1	32
Boudewijn van Schaik	2	2	0		2	2	2,50								3,50	7	1	33
Christa de Bruin	5	2	3		1,25	1,25	1,25								2,25	4	0	34
Patricia Breshamer	10	1	9		0	0	0,00								2,00	4	0	35

Oa = Onaangekondigde absentie
GS = Gecombineerde Spinbeurten

Kta = Korte termijn afzeggingen
B = Basispunten B=GS-0,25.Kta

V = Oa-correctie V=B-2,5.Oa
S = Metabolische Sexecorrectie

T = Waarnemen Turven

BIK = Bikkelpunten

WAT = Wafjesacties

OBSTRUCT = Commentaar op de leiding

CHANGE = Snelheid van omkleeden

COLA = Cola en thee Klassement

BIER = Bierpunten

AANDEELPUNTEN = S + T + BIK + WAT + OBSTRUCT +
CHANGE + COLA + BIER

BITTERBALPUNTEN =

(1000 / totaal aandeelpunten) * AANDEELPUNTEN

Bitterbalpunten zijn vrij verhandelbaar op de ASE/NYSE.

Voorbeeld CHANGE: Eltjo 5, gaat in korte broek naar huis

Voorbeeld WAT: Jan B -1, sleutelt aan zadel bij begin klim

SCHAATSHISTORIE SCHRIJVEN

11-STEDENKOORTS

Begin februari is heel Nederland in de ban van de 11-stedentocht. Uiteindelijk gaat hij niet door, maar dat wil niet zeggen dat het niet mogelijk was om hem te schaatsen.

In een wilde bui heb ik met Gerco afgesproken om te proberen hem vrijdag 10 februari te rijden. Mijn broer zou ook meegaan met een aantal leden van zijn schaatsvereniging. Hij heeft een overnachting geregeld in het clubhuis van de golfclub in Leeuwarden.

Donderdagavond rijden we er heen. Daar aangekomen wordt al gauw het luchtbed opgeblazen en kruipen we vroeg in de slaapzak.

's Ochtends om 06.00 gaat de wekker. Aankleden en zo veel mogelijk boterhammen naar binnen werken. Mijn camelback vul ik met sportdrink. Om 07.00 vertrekken we richting de Zwette, de sloot van Leeuwarden naar Sneek. Aan de rand van Leeuwarden parkeren we onze auto in een weiland. We blijken niet de enigen te zijn die het idee opgevat hebben om de 11-steden te gaan rijden. Er staan nog zo'n honderd auto's geparkeerd en constant rijden er schaatsers langs die ergens in Leeuwarden gestart zijn.

Om 07.30 uur vertrekken wij ook. Binnen een uurtje schaatsen we voor de wind

Snits in de bocht

Sneek binnen. Zo de eerste stad zit in de knip. Er moet in Sneek nog wel enkele malen gekluund worden. En bij de Waterpoort wordt er nog

een foto gemaakt. Als ik een slokje drinken wil nemen, blijkt de slang van mijn camelback bevroren. Dat betekent dus alleen drinken als we stoppen. Een flinke domper.

Vijf kilometer verder wacht al IJlst. Tot nu was het overal prachtig ijs. Af en toe is er wat stuifsnieuw maar over het algemeen goed te schaaten. Op het Slotmeer zitten veel slechte plekken. Gerco en ik rijden veel op kop.

Na Sloten komt de Luts. Een smalle sloot tussen Balk en Stavoren waar in de media

Balk met gaten

en hoop om te doen was. Het ijs is hier heel slecht. Een paar maal moeten we op het ijs vlak langs een wak dat net dicht gevrozen is. Hier kunnen echt geen

16.000 schaatsers langs. Heel begrijpelijk dat de 11-steden vereniging de tocht niet door heeft laten gaan.

Mijn broer en zijn maten rijden net iets langzamer dan Gerco en ik. Ook stoppen ze iets teveel, zodat het er naar uit ziet dat we moeilijk voor donker binnen kunnen zijn. Daarom besluiten Gerco en ik om met zijn tweeën verder te rijden. Vanaf Stavoren krijgen we tegenwind. Van Hindelopen naar Workum gaat redelijk vlot achter de brede rug van Gerco.

Naar Bolsward toe komen we in een groepje terecht dat er flink de vaart in heeft. Met moeite kan ik volgen, maar rijdt me toch een beetje over de kop. Tussen Bolsward en Harlingen nemen we even een paar minuten pauze om wat te eten. En dan kan ik ook wat drinken uit mijn bevroren camelback.

Brug bij Starum: denk aan je hoofd!

Van Sneek tot Harlingen kunnen we onder alle bruggen door schaatsen of kruipen. Maar van Harlingen tot Franeker is het één groot kluun festijn.

Voor mijn gevoel moeten we de helft van de afstand lopen en daar zijn schaatsen toch niet echt voor gemaakt. Fietsschoenen lopen makkelijker!

Na Franeker is het klunen voorbij maar komt er zand op het ijs. Even later volgt een heel slecht stuk met veel scheuren.

Tot nu toe is het Gerco die al het kopwerk doet. Zijn krachten lijken wel onuitputtelijk. Regelmatig moet ik hem aansporen om een beetje medelijden te hebben en het tempo iets te laten zakken. Maar als we Bartlehiem naderen wordt hij toch ook een beetje moe en een enkele keer mag ik zelfs een stukje kopwerk doen.

Schaatser, molen, skuutsje

Grote leegte, vol met scheuren

In de drukte wacht Henk geduldig op de doorkomst van Bobo en Gerco

In Bartlehiem is het een drukte van jewelste. Er zijn verscheidene koek-en-zopies en we nemen hier weer even een korte pauze. Als we weer verder rijden richting Dokkum kunnen we net aansluiten bij een hele grote groep, het ijs is mooi, bijna geen scheuren, heeeerlijk ...

In Dokkum aangekomen zit het zwaarste erop. Voor de wind weer terug naar Leeuwarden. Rood aangelopen gaat de zon recht voor onze neus onder, voor de wind op het laatste stukje naar Leeuwarden. Mooier kan het niet.

Op de Bonkevaart aangekomen (18.25 uur) is het net donker geworden. Gerco en ik feliciteren elkaar met een dikke knuffel. We schaatsen nog iets verder Leeuwarden in, totdat we niet meer verder kunnen. Met enige moeite gaan de schaatsen uit en worden de meegenomen schoenen aangetrokken. We trakteren ons zelf bij het plaatselijke frietpaleis en laten ons door een taxi weer naar de andere kant van Leeuwarden brengen. Anderhalf uur later wordt Gerco door vrouw en kinderen ontvangen met verjaardagscadeaus. Gerco van harte! Ik hoop dat je een mooie verjaardag hebt gehad.

Hans van Bohemen

LEREN INCASSEREN

Vroeger hadden mijn ouders een camper. En een zoon die koerste. Ik was 17, trainde enthousiast mijn kilometers en had met 170 cm en 60 kilo nog het postuur van een klimmertje. We gingen die zomer naar Frankrijk, de bergen in. De fiets ging mee maar volgens pa was het niet nodig het verzet aan te passen.

In die tijd had je geen triple, alleen een binnenblad met achter 6 kransjes: 42 x 22. En pa was avontuurlijk ingesteld: bij Grenoble ging het plots linksaf en op de top van de Galibier koelden we de radiator met eeuwige sneeuw. In het dal naar de Télégraphe maakten we bivak en ik was als een jonge hond, stond te trappelen om zelf omhoog te fietsen.

Over de vier haarspeldbochten tussen Valloire en Plan Lachat heb ik geen herinneringen behalve dat het zwaar en heet was. Die stijgende weg langs de berghelling ging nog wel maar wat is dit? Door een gebrek aan ervaring en een overschot aan verkeer neem ik 'slim' de binnenbocht. Met deze molen, krijg ik de benen amper rond en heb nu al geen kransje meer over. Gelukkig komt aan die zone een eind en weet ik enigszins te herstellen.

Ter hoogte van het restaurant ligt een U-bocht en door de autoreis heen weet ik dat hier het 'feest' gaat beginnen. Een rijpe Duitser die met me opfietst en inpraat ('kalm aan') wil ik lossen. De man praat teveel en bovendien de verkeerde taal. Een minuut later lig ik bijna amechtig in het gras en mag mijn eigen Scheisse opruimen: hij fietst vooruit!

Ouders in camper terwijl de zoon koerst

Voel me nijdig worden. Wat gebeurt hier? Nog nooit vertoond dat ik door zo'n sprintje moe ben! Ik ga me hier toch niet laten lossen op de eerste meters? En al helemaal niet door een Duitser! Weer herpak ik een ritme maar dit is andere koek als voor het restaurant: het beentempo is veel lager, krijg de ademhaling niet onder controle en aan de weg komt geen eind. Het is een gevecht geworden. Tussen mij en de berg want de Duitser is allang uit zicht. Maar ik pieker er niet over om op te geven, nooit!

Worstelen met de berg

Daar in de verte, bij die bergkam moet de top liggen. Dat kan gewoon niet

anders. Ik ben al zo ontegenwoordig lang aan het klimmen, anders is onmogelijk! Het zweet bijt in de ogen, ik drink nog wat en staar onderlangs naar mijn kranstjes: kan ik nou echt niet lichter schakelen?

Bij die bergkam komt de deceptie van mijn leven: ik verwacht een ijscokraam, een waterbron, mensen en zomerse gezelligheid. Ik krijg een laffe bocht, een kale bergwei en een weg die ijskoud zigzaggend boven me uittorent. Onmiddellijk gaan de riempjes los en even later duik ik fysiek en mentaal gesloopt een diep dal in.

De volgende dag treed ik met meer reserve mijn 'vijand' tegemoet, komt tot 200 meter onder de top maar het ijs smaakt er niet minder om. Tot op de dag van vandaag waren de mentale optaters

nooit zo zwaar meer als die eerste keer Galibier.

En hij komt me nog wel es tegen?

Tegenwoordig ben ik de trotse eigenaar van een bmi, bijna net zo hoog als die berg. Maar het vuur is niet gedoofd: op zondag onderweg naar Amerongen fietst een groepje minutenlang tergend een honderdtal meters voor ons uit. Ik overweeg de sprong maar plotseling fietst die Duitser weer naast me. Nijdig snuit ik m'n neus leeg en ga weer zitten.

Het wordt zomer,
ik wil een triple?

(De naam van deze 'stoere rijder die nog immer tot het gaatje gaat' is bij de redactie bekend)

Na het beklimmen van de Galibier (Lautaret-zijde) kan men snel in een diep dal geraken

WIELRENNEN VOOR VIEZE KAPITALISTEN

Teneinde de Duitse éénwording van de Europese Unie niet onvoorbereid te ondergaan, wil ik jullie onderrichten in de geschiedenis van het wielrennen in het land van Heinrich Heine en Albrecht Dürer. Als wij op zondag in onze sturen bijten, op onze Stevens en Canyons, dan weten wij tenminste wat voor een roemrijke geschiedenis we tussen onze benen hebben. Aldus het boek *Radrennfieber* van Rolf Seyfarth, Claus Verlag, Chemnitz 2009.

Wellicht denken jullie dat Erik Zabel en Jan Ullrich het hoogste zijn wat in Duitsland op de racefiets heeft gezeten en dat achter hun ruggen leegte is. Dat zal voor de Tour de France en de klassiekers ook wel zo zijn, maar op een ander terrein hebben Duitse wielrenners decennia iedereen naar huis gereden: de Betonbahnen, openlucht wielbanen.

Dit kun je dus lezen in Rolf Seyfarth's *Radrennfieber*, een zeer prettig leesbaar boek over baanwielrennen in Sachsen, in het oosten van Duitsland. Meer in het bijzonder op de baan van Chemnitz-Altendorf tijdens het interbellum. Ja, dat is heel belangrijk, want het gaat hier ook nog om Steherrennen: wielrennen achter de grote motoren.

Daar waren de Duitsers goed in. De fietsen waarop zij reden waren vaak van het merk 'Diamant'. Jan Ullrich reed er 50 jaar later zijn eerste kilometers mee. Oost-Duitse kwaliteit houdt het lang vol. In de DDR mocht *Radrennfieber* niet

gepubliceerd worden: profwielrennen was iets voor vieze kapitalisten.

Rolf Seyfarth was journalist, organisator van baanwedstrijden en in zijn jonge jaren amateurwielrenner. In die laatste functie

heeft hij deelgenomen aan de 'Grosse Sachsenpreis', als wielrenner bleek hij niet al te intelligent: hij nam voor deze wedstrijd over 160 kilometer alleen een oudbakken broodje en een pakje kauwgom mee. Goethe parafraserend kwam hij over de finish: "Wie Goethes Erbkönig mit Müh und Not den Hof erreichte, so ich das Ziel".

Dan kon hij maar beter journalist worden, zijn goede contacten onder wielrenners, die hij had opgedaan als loopjongen op de

baan van Chemnitz, hielpen hem hierbij. Talloze anekdotes en verhalen verschenen van zijn hand in de sportbladen van die tijd. De grote liefde van Seyfarth was toch wel de 'old school' Steher-scene. De bikkelharde mannen achter de motoren, die wedstrijden van honderd kilometer en

Thaddäus Robl

meer reden op de betonnen banen, meestal op zwoele zomeravonden bij ondergaande zon. Grote namen als Willy Appelhans, Gustav Brummert, Walter Hesslich, Max Nachtmann en Thaddäus Robl vlogen met snelheden van tachtig km/u voorbij.

Hieraan haalt Seyfarth herinneringen op als hij in een hospitaal van zijn oorlogswonden geneest. De Tweede Wereldoorlog had ook hem tot slachtoffer gemaakt en bombardementen hadden zijn geliefde Chemnitzer baan verwoest.

Met 80 km/uur over de baan van Chemnitz razen

Het boek is gelukkig geen verslag van weemoedig dromen over betere tijden, maar een lekker rommelige samenstelling van verhalen, grappen en verslagen van de wedstrijden die Seyfarth als journalist bijwoonde of organiseerde.

Er vielen nogal wat renners en gangmakers te pletter, met schedelbreuken, kromme neuzen en depressies als gevolg. Vaak wilde zo'n renner, als hij geen zelfmoord pleegde, wel een rentree maken, maar dat liep dan weer mis: geen vorm, een klapband, een kettingbreuk, weer een valpartij, waarna hij zijn aanzienlijke kapitaal (Stehers werden schatrijk dankzij hoge startgelden) in de sigaretten- of bandenhandel stak, die hem dan weer berooid achterliet.

Stehers waren karaktermensen die misschien teveel in hun eigen wereld leefden. Nadat de Oorlog was uitgebroken, organiseerde Seyfarth nog steeds wedstrijden op de baan van Chemnitz.

Eigenlijk veranderde er niet zoveel: er kwamen afgezien van een Nederlander en een Deen geen buitenlandse renners meer aan de start en onder kunstlicht mocht er niet meer gereden worden. Elektriciteit werd voor legerdoeleinden gereserveerd. De bezoekersaantallen leden niet al te veel onder de verplichte tewerkstelling van de Duitse bevolking in de oorlogsindustrie.

Dat heeft mij verbaasd: de wielersport ging gewoon door tijdens de Oorlog. Maar Seyfarth werd in noord Noorwegen gelegerd en raakte daar gewond. Later werd hij onder andere directeur van de trammaatschappij in Chemnitz.

Het onleesbare boek

Zoals wel vaker was ik voornemens hier een bespreking van een hoogst literair boek te plaatsen: Uwe Johnsons *Das dritte Buch über Achim*. Dat bleek helaas totaal onleesbaar te zijn. De schrijver doet er tachtig bladzijden over om te zeggen dat zijn hoofdpersoon een boek over een Oost-Duitse wielrenner gaat schrijven, wat vervolgens niet lukt. Daar zakte mijn broek van af. En als het dan over wielrennen gaat, lijkt het een lesje overgenomen uit een beginnersboek. Niet interessant. Na de Oorlog moeten we het wat betreft het wielrennen in Duitsland met minder doen en verdween de Steherrennerei naar de achtergrond.

Helaas.

Joeri

CLUBHISTORIE: HET JAAR 1996

FIETSCLUB LEDIG ERF

VOOR TOERFIETSERS EN HARDRIJDERS

De aankondiging voor het raam van het kafé dat de fietsclub elke zondag rijdt, prikkelde de nieuwsgierigheid van de redactie van de Doortrapper. We spreken met voorzitter Jacob van de Lagemaat en sekretaris Frank Wester. Onze gedachten gaan uit naar een zonnig voorjaar terwijl het nu buiten 9 graden vriest (17-3-1996, zie de toelichting onderaan, red. LE).

De organisatie

Al vanaf 1979 treffen enkele klanten het kafé elkaar jaarlijks bij de fietstocht Luik-Bastenaken-Luik. Toch ontstaat de fietsclub pas in 1993 officieel. Er is een bestuur, kontributie, vier categorieën met elk een kontaktpersoon en vooral: een eigen T-shirt en een sponsor. Er zijn ongeveer 50 leden. Per fietstocht rijden er tussen de 20 en 30 mee. De meeste leden zijn 35 jaar en ouder.

Vier categorieën

A-kategorie - ca. 35-40+ km per uur
B-kategorie - ca. 30-35 km per uur
C-kategorie - ca. 25-30 km per uur
R-kategorie - rekreatief tempo, kortere routes.

Er is vooral veel belangstelling voor snel fietsen. Er zijn ook enkele ligfietsers.

De wekelijkse tocht

De tocht voert elke zondag naar Amerongen en is 60 à 80 km., afhankelijk van de 'lus' die men rijdt. Er is een pauze: kafé Buitenlust in Amerongen.

Er is bewust voor een vaste plek gekozen: dan weet iemand die bijvoorbeeld later vertrekt of een langere of kortere route gekozen heeft, altijd waar hij/zij de

clubgenoten kan treffen.

Voor de vaste route is gekozen omdat iedereen dan precies de weg weet en men elkaar niet onaangenaam kan verrassen met bijvoorbeeld plotseling afslaan. Bij terugkeer is er in het kafé Ledig Erf een gratis consumptie.

Andere tochten

Er worden ook andere tochten gereden. Zo is er traditiegetrouw elk jaar Luik-Bastenaken-Luik. Verder wordt er elk jaar een rondje IJsselmeer gefietst en is er een Limburgs weekend.

Begin september van dit jaar doet men in La Roche (Belgische Ardennen) mee met de Claude Criquelion. Dit is een pretatietoertocht met een klassement. Op 5 mei hopen de ligfietsers onder de clubleden andere ligfietsers te treffen op de Ligfietsdag.

Informatie

Meer informatie over deze fietsclub kun je krijgen zondags om 13.00 uur in kafé Ledig Erf. Of via sron.ruu.nl/~ledigerf.

Een impressie

Uw verslaggever fietste mee op zondag 17 maart: de start van het fietsseizoen.

Na koffie met taart, een zeer korte toespraak (let op veiligheid en nu wegwezen!) starten we (groep C) en verdelen ons op een rustig punt op de Koningsweg. De leider van vandaag kiest in overleg een rustige route zonder stop naar Amerongen (te veel afkoeling). Er blijken vandaag diverse nieuwe mensen te zijn, die aankomende buikjes moeten wegrijden.

Er wordt rustig gereden over de Arnhemse Bovenweg waarna drie bergjes

Fietsen voor het raam en het pamflet: 'Fietsclub café Ledig Erf, elke zondag 13.00 uur' (red. LE).

over de Utrechtse Heuvelrug moeten worden genomen. Gehijg en gepuf van diegenen voor wie het de eerste tocht van het seizoen is; boven wordt rustig op iedereen gewacht. Soms snellen ons rijders van groep A en B tegemoet.

De dames laten zich niet kennen: “ik heb er destijds speciaal erop gelet dat zij niet achterbleven en nu hebben we ook veel vrouwen in de club”, zegt één van de fietsters. Prima. Er wordt even gewacht voor een zachte band: ritselende broodzakjes op een fietspad in de bossen. Nog even ‘de muur van Austerlitz’ en dan rijden

we in een iets langzamer tempo dan normaal (‘de beginners niet teveel ontmoedigen’) naar beneden.

In het voorjaarszonnetje vraag ik waarom men bij deze club zit. “Nou, gewoon gezellig en ik hou van fietsen”, is meestal het antwoord. En “gelukkig gaat het hier niet steeds over tandwielletjes”.

Het Erf is nog ledig wanneer we onze fietsen plaatsen in het speciale rek of voor het raam en het warme café binnengaan. Het eerste drankje is gratis: het witbier (van de sponsor!) smaakt prima (‘voor snel herstel’), maar sommigen klagen over het ontbreken van donker bier uit de tap.

Nadat het vochtgehalte weer op peil is, komen eerst de toerrijders (waaronder kinderen) ontspannen binnen en daarna de hardrijders. Sommigen vallen uitgeput over de stamtafel, anderen bespreken de konstruktie van een nieuwe fiets. Het kan allemaal in café Ledig Erf. Men heft het glas en sommige vrouwen komen hun man al ophalen.

Otte Boom/Diny Zwaagstra

Over dit artikel:

Dit artikel is eerder gepubliceerd in de Doortrapper van mei 1996 (blad van de afdeling Utrecht van de Fietssersbond, oplage plm. 3500) en geeft een aardig beeld van de club in de beginjaren. Ook van de Nederlandse taal trouwens!

Het was tevens mijn eerste kennis-making met de club: na deze eerste rit, heb ik de 25 gulden meteen betaald en ben nooit meer weggegaan. Otte

PARIS-ROUBAIX 2012

DE KASSEI ROEPT WEER!

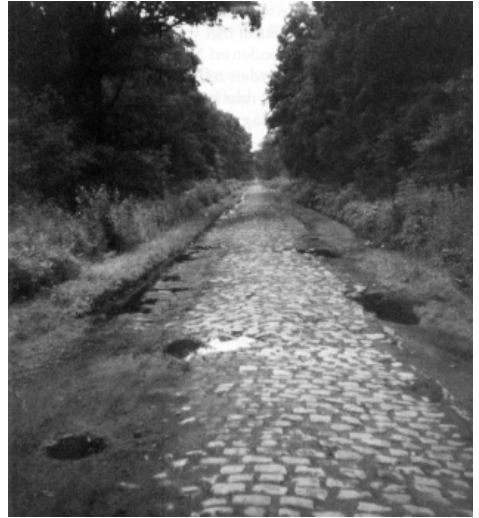
Het is weer zover! Na twee jaar staat Paris-Roubaix weer op de kalender.

We kunnen ons weer verheugen op de uitgestorven dorpjes van Noord-Frankrijk, de koren- en maisvelden van de oude Zuid-Nederlandse provincies Kamerijk, Henegouwen en Vlaanderen waar de eeuwenoude geschiedenis voelbaar is tijdens het rijden over de duurzaam met kasseien geplaveide stokoude wegen.

Een aantal veteranen en een enkele nieuweling hebben al laten weten dat ze van de partij zijn. Het eerste busje is al bijna vol voor de koningin der wielerveden.

De geschiedenis ligt hier voor het oprapen en ook menig onfortuinlijke coureur

De ketting strak, de blik op oneindig; stoempen zult gij oh renner!

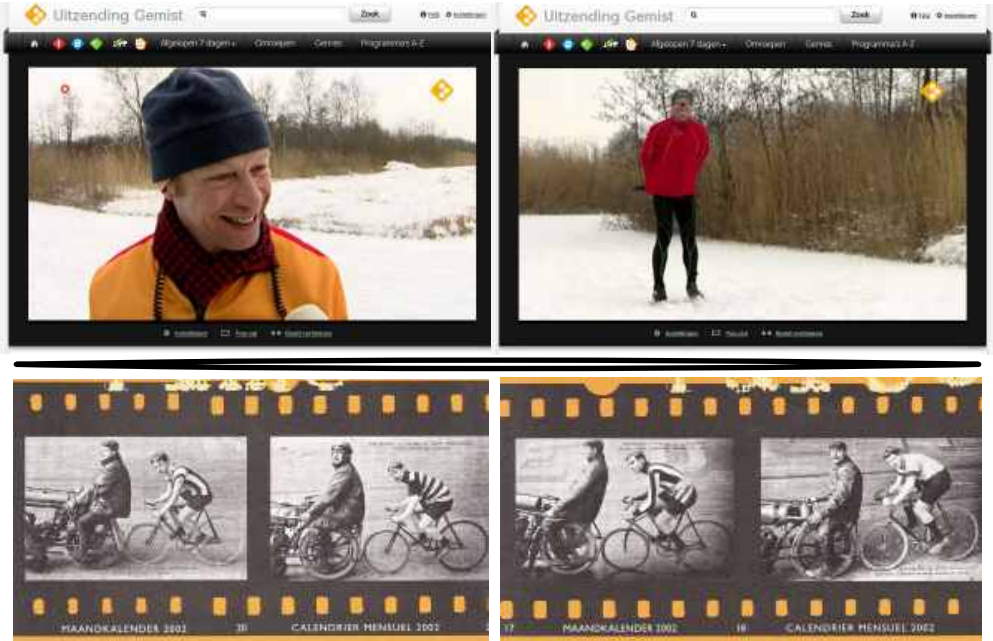
siekers. Helaas is er wel iets veranderd t.o.v. vorige jaren. De organisatie heeft de route drastisch ingekort. De start is niet in de buurt van Compiègne, maar in Bohain, waar vroeger de eerste ravitailering was. Hierdoor komt de eerste kasseistrook al na circa 10 km i.p.v. na 100 km. De totale afstand is slechts 210 km, maar men heeft wel iets meer kasseistroken opgenomen. Of deze versie voldoende zwaar zal zijn om tot het hoogste endorfine genot te geraken en dus een bikkelpunt waardig is nog de vraag. Voor meer inlichtingen en aanmeldingen:

uw kassei-coördinator: Jan Bultjes

Paris-Roubaix, zondag 10 juni 2012
Start: Bohain

UITZENDING GEMIST?

Wie kijkt op 'www.uitzendinggemist.nl/afleveringen/1238049' ziet bij de aankondiging een bekende schaatser met bevroren snor door het beeld schuiven en op 4.40 min. Henk een stoer schaatsverhaal vertellen. Het betrof hier niet de laatste aflevering van 'krasse knarren', maar het journaal op 3 van 22.30 uur op vrijdag 3-2-2012. Otte

SCHURENDE SCHAKELS

Otte's roddelhoek

* Bert Both in een email op 24-11-2011: "Ik kreeg ook last van retropatellaire chondropathie (volgens Marianne F.), de ouderdom komt met dat soort zaken".

Dit blijkt dus een 'jonge meisjesziekte' te zijn, o.a. door veel aerobics te doen!

* Een welgemeend advies van een ervaren sportman (Bobo): "Als je eerst al bent wezen schaatsen heeft dat spinnen daarna niet zoveel nut meer. Dan ben je veel te vermoeid om goed te kunnen spinnen. Je kan dan nog weken last hebben van oververmoeidheidsverschijnselen. Je kan

dan beter een weekje overslaan."

Vervolgens meldt Bobo zich af vanwege 'een griepje'.

* Je balhoofd laten doorzagen gaat wel erg ver om het winterseizoen over te willen slaan.

* Toch een vervelend schroeiplekje in het shirt laatst onder die terrasverwarming.

* "In de winter rij ik liever graag een langer rondje: dat scheelt in het aantal en dus in de kosten van de biertjes daarna".

* Alleen al de dreiging van 'een stevig gesprek' kan soms de lucht klaren.

FIETSKALENDER 2012

Activiteiten Fietsclub Ledig Erf:

Zondag	25 maart	Opening van het fietsseizoen	
Zondag	22 april	De Bollentocht, 180km	Tocht v.d. Maand
Zondag	29 april	Randje Utrecht, 260km provinciegrens (inl. Janine Mariën)	
Maandag	30 april	Bea-BoBo (inl. Hans van Bohemen)	
Zondag	6 mei	Klimtjodrit Amerongseberg (inl. Tijdrifcomissie New)	
Zaterdag	19 mei	Tecklenburg Rundfahrt, 100-160km	Tocht v.d. Maand
Zondag	10 juni	Paris-Roubaix (inl. Jan Bultjes)	
Zaterdag	16 juni	Rondje IJsselmeer in één dag 380km (inl. Gerco Meijer)	
Zondag	17 juni	La Viesilloise, 100-145km	Tocht v.d. Maand
Zaterdag	14 juli	Alden Biesen Classic, 70-160km	Tocht v.d. Maand
Weekend	18-19 aug.	Rondje IJsselmeer in 2 dagen, 380km	Tocht v.d. Maand
Zaterdag	15 sept.	Brouwerijtocht B&B, 47-160km	Tocht v.d. Maand
Zaterdag	6 okt.	Verrassingstocht + Seizoenafsluiting	

Overige activiteiten:

Zaterdag	31 mrt.	Ronde van Vlaanderen voor wielertoeristen, Brugge (244km) / Oudenaarde (134km)	
Zaterdag	14 april	Toerversie Amstel Gold Race, 50-100-150-250km	
Donderdag	17 mei	Klim Classic Classic, Cycloportive, 110-160km	
Zaterdag	19 mei	Waalse Pijl, Spa, Ardennen, div. afstanden	
Zondag	27 mei	Tilff-Bastogne-Tilff, 246km, Tilff, Ardennen	
Zaterdag	2 juni	Limburgs Mooiste, div. afst., Race & ATB, Heerlen	
Zaterdag	9 juni	Les Trois Ballons, Voagezen, 205km	
Zo-Za	24-30 juni	Tour Transalp, start Mittenwald, Cycloportive 806km	
Zondag	1 juni	Dolomieten Marathon, La Villa, 138km	
Zaterdag	7 juli	La Marmotte, cycloportive, Bourg d'Oisans, 174km	
Zaterdag	4 aug.	Sean Kelly, Baraque Fraiture, Ardennen, 160km	
Zaterdag	11 aug.	Luik-Bastenaken-Luik (Le Champion), Luik, 245km	
Zaterdag	25 aug.	Velomediane Claude Criquelion, cycloportive, La Roche, Ardennen, 170km	
Zondag	2 sept.	La Charly Gaul, cycloportive, Echternach (Luxemburg), 100-160km	
Weekend	8-9 sept.	Mergelheuvelland tweedaagse, Sint Geertruid, div. afst. Race & ATB	

Kijk voor meer informatie over de **Tocht van de Maand** en het meest actuele overzicht van de kalender op de website www.ledigerf.net .

BROUWERIJTOCHT

Vorig jaar is de Ledig Erf-traditie van Brouwerijtochten nieuw leven ingeblazen. Sommige mensen zagen er toen nogal tegenop om na de bierproeverij weer helemaal terug te moeten fietsen naar Utrecht. Daarom hier een fantasietje over een tocht naar brouwerij 'De Leckere' in De Meern.

